Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 576 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat O. GRAVY**
Chaussée de Dinant 1060
5100 WÉPION

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"
Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidig verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot C. I. in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich grotendeels tot het hernemen van de middelen en argumentatie ontwikkeld in het verzoekschrift van haar echtgenoot.
Inzake haar echtgenoot (zaak nr. 360 046) wordt als volgt beschikt:

"1. Verzoeker, die verklaart een staatsburger van Georgië te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.
Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.
2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardig karakter van zijn asielmotieven. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.
In het kader van zijn huidig verzoek houdt verzoeker vast aan de problemen die hij reeds in zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald en hekelt hij het feit dat het Commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar bloedwraak in de eindbeslissing. Voorts zou zijn echtgenote een video hebben ontvangen waarop te zien is hoe hun vijanden, 2-3 maand geleden, zijn huis in Georgië in brand hebben gestoken. Voorts zou zij ook audioberichten hebben ontvangen van haar broers en haar oom waarin zij haar bedreigen. Zijn echtgenote zou hierdoor zowel medische als psychologische klachten hebben ontwikkeld, en ze zou ook twee miskramen hebben gehad door de stress. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij de volgende documenten voor: een brief die afkomstig zou zijn van de religieuze dorpsraad die het conflict tussen hun beide families bevestigt met een Franse vertaling, paspoorten, een psychologisch attest dat bevestigt dat zijn echtgenote een psychotherapeutisch traject aan het volgen is, en medische documenten met betrekking tot haar verscheidene medische klachten en haar prille zwangerschap.
3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) met betrekking tot de verklaringen die hij aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet (met name dat een familievete met zijn schoonfamilie nog steeds aan de gang is, dat zijn huis in Georgië 2-3 maand geleden, als gevolg hiervan, in brand werd gestoken en dat zijn echtgenote tot op heden wordt bedreigd door haar familie), moet worden beklemtoond dat zijn vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bevestigend hiervoor is dat hij stelt dat het huis 2-3 maand geleden is afgebrand, terwijl zowel de brief van de religieuze dorpsraad als zijn vrouw aangeven dat het op 30/08/2025 was hetgeen toch een wezenlijk tijdsverschil is.
(ii) betreffende het feit dat het woord bloedwraak/eerwraak niet uitdrukkelijk vermeld stond in de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal, dient te worden gesteld dat dit op zich niets afdoet aan het gebrek aan geloofwaardigheid die werd vastgesteld noch dat dit aantoont dat hij niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen indien dat nodig zou zijn.
(iii) de brief van de dorpsraad evenmin kan overtuigen. In het algemeen moet opgemerkt worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegeschreven indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien kunnen dergelijke documenten makkelijk worden geënsceneerd om een vals narratief te ondersteunen, te meer het gesolliciteerd karakter ervan. Sowieso doet

het de wenkbrauwen fronsen dat hij een dergelijk document niet tijdens zijn vorig verzoek neerlegde of aanvroeg.
(iv) wat de medische en psychologische problemen van zijn echtgenote betreft, dient bemerkt te worden dat nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij verstoken zou zijn van medische en psychologische ondersteuning bij een terugkeer naar Georgië en het louter hebben van medische problemen geen grond vormt voor internationale bescherming.
(v) de verbetering inzake de naam op het diploma van zijn vrouw geen relevantie heeft op het bovenstaande noch het attest dat zijn vrouw momenteel zwanger is.
5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.
6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.
7. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.
De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.
8. De Raad merkt op dat de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van deze Raad behoort. Deze Raad dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.
Voorts merkt de Raad op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

De Raad merkt omtrent het "Stuk 3 Foto's van de criminele brand", gevoegd aan het verzoekschrift, op dat er nergens objectief uit deze foto's afgeleid kan worden dat het zijn woning zou betreffen (het afgebeelde huis kan van eender wie zijn), noch kan er objectief uit worden afgeleid welke de concrete oorzaak van de brand zou zijn of door wie deze zou zijn veroorzaakt. Bovendien kan aan dergelijke foto's slechts beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.
De Raad merkt omtrent het "Stuk 4.A en4.B. Brief van de Raad van het geboortedorp", gevoegd aan het verzoekschrift, op dat dit stuk een gesolliciteerd karakter vertoont en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bijgevolg kan deze brief niet geaccepteerd worden als bewijs om zijn relaas aannemelijk te maken. Daarnaast wijst de Raad nog op de volgende vaststelling uit de bestreden beslissing: "Bevestigend hiervoor is dat u stelt dat het huis 2-3 maanden geleden werd afgebrand

(interview 21/01/2026) terwijl zowel het neergelegde document als uw vrouw aangeven dat het op 30/08/2025 was hetgeen toch een wezenlijk tijdsverschil is.".
Door te verwijzen naar (de vaststellingen omtrent) zijn voorgelegde documenten, (Europese) rechtspraak aan te halen, en algemeen te stellen dat er rekening moet worden gehouden met het bijzonder kwetsbare profiel van de asielzoeker in de procedure, brengt hij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen omtrent zijn (andere) voorgelegde documenten en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.
Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn zaak kenmerken.
9. Voor zover verzoeker nog betoogt dat hij in zijn land van herkomst de bescherming van de nationale autoriteiten niet kan genieten en hierbij verwijst naar het (internet)artikel "Stuk 6 "Le Comité des Ministres demande instamment à la Géorgie de lutter contre la discrimination et les crimes de haine, conformément à ses engagements au titre de la Convention européenne" van 12 maart 2025", gevoegd aan het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat vermits hij geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aantoont, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.
10. Het verwijzen naar de definitie van de term vendetta en de term eerwraak, en naar het (internet)artikel "Stuk 5 "Femme tchétchène emmenée de Géorgie en Tchétchénie puis tuée: ce que nous savons jusqu'à présent" van 17 november 2025", gevoegd aan het verzoekschrift, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).
11. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Georgië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van hem geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.
12. De Raad wijst er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts betreft noch de bestreden beslissing, noch deze beschikking een verwijderingsmaatregel, en wordt er geen uitspraak gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.
13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.".

2. Verzoekster heeft het "Stuk 3 Attest van de dienst geestelijke gezondheidszorgdienst "Filambul"" van 19 januari 2026" gevoegd aan het verzoekschrift.
De Raad wijst op het volgende dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: "Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.
Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.
Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.".

Uit het door verzoekster bijgebrachte attest blijkt geenszins dat haar psychologische problemen van die aard zijn dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de Dienst Vreemdelingenzaken volwaardige verklaringen af te leggen. Verder blijkt uit het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van haar verklaringen afgelegd tijdens haar tweede verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat zij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.
Verzoekster, die in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van haar voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.
De Raad merkt verder op dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat het voorgaande in haar hoofde vervolging zou uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat het voorgaande gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Georgië haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoekster moet zich voor wat betreft de beoordeling van het voorgaande richten tot de geëigende procedure.
De Raad merkt op dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.
3. Het verwijzen naar het (internet)artikel "Stuk 7 "Les "crimes d'honneur" devant le Comité pour l'élimination de la discrimination à l'égard des femmes" van 4 september 2024", gevoegd aan het verzoekschrift, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).
4. Derhalve lijkt verzoekster evenmin nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting*, Parl.St*. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 augustus 2026 staat het volgende vermeld:

"De zaken nr. 2 en nr. 3 van de rol (RvV 360 046 en 360 052) worden samen opgeroepen en behandeld.
De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.
De raadsvrouw van de verzoekende partij stelt dat het inderdaad zo is dat het koppel al lang slachtoffer is van bedreigingen die ze niet langer houdbaar achten. Zij zijn naar Duitsland gegaan, dan terug naar Georgië en dan terug daar vertrokken. Verzoekster moest van haar familie met een andere man trouwen. Ondertussen werd hun huis in brand gestoken en heeft zij al 2 miskramen gehad door de bedreigingen. Vandaag is de bedreiging door de familie nog steeds actueel. Het gaat hier om nieuwe elementen omdat de bedreigingen steeds herhaald worden."

6. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster slaagt er evenwel niet in om concrete en dienstige elementen bij te brengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 mei 2026.

Door louter te verwijzen naar het feit dat zij en haar echtgenoot al lang het slachtoffer zijn van bedreigingen, dat hun huis in brand werd gestoken, dat verzoekster moest huwen met een andere man, dat ze twee miskramen heeft gehad, dat de bedreigingen door hun familie voortduren en dat dit een nieuw element zou zijn omdat de bedreigingen steeds herhaald worden, doet verzoekster geen afbreuk aan wat in de beschikking wordt vermeld. In punt 1 van de beschikking (verwijzing naar punt 8 van de beschikking inzake haar echtgenoot) wordt uitdrukkelijk reeds vermeld dat verzoeksters echtgenoot, en dus ook verzoekster, op heden verder borduurt op en volhardt in haar relaas dat reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeksters betoog ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster beperkt zich tot de argumenten in haar verzoekschrift en volhardt in de middelen, zonder concreet en inhoudelijk op de gronden van de beschikking van in te gaan.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4 van dezelfde wet, of voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 (huidige artikel 3, 1) en 5) juncto 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET